digitized by ukrbiblioteka.org

„СОЮЗ“
НАРОДНА ЧАСОПИСЬ
виходить що тижня в четвер.

РЕДАКЦИЯ:
166 East 4th Street, New York.

ПЕРЕДПЛАТА:
На цілий рік $1.50
На пів року 75
Поодиноке число . . . . . 3ц.

СОЮЗ

Часопись для руского народа в Америці.

"SOJUZ"
Published Every Thursday
—by—

SUBSCRIPTION PRICE:
One year $1.50
Six months 75
Single copy 3c

Entered as second-class matter August 14, 1908 at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of Congress of March 3, 1879.

No. 5. Ню-Йорк. Н. Й., Четвер 4 лютого 1909. ***New York, N. Y., Thursday, February 4, 1909. Vol II.***

Де що про Омеґу.

Омеґа, кінцева буква в грецкім альфабеті, та не про то хочемо тут розбалакатись, але про той кінчик хвостика від собаки, що появив ся на конференциї дня 21 січня, щоб перенюхати всї справи, які мають утворювати нову, вільну дорогу для руских поселенців в Америці.

В „Свободі“ ч. 3 та омеґа, моральна калїка, порівнує себе з Христом, і каже що знайшов ся між двома розбійниками, та дивує ся, нарікає і плаче що на конференциї тій попи не кадили, а делеґати не тримали дволїктеві сьвічки та ще і запалені, по старославяньскому звичаєви.

Шкода лише, що Омеґа призабула згадати, що не вибрали єї за колектора, щоб ходив з тацою збирати на боже, та при тій спосібности може удалоб ся єї дещо й захопити.

Та не в тім річ, щоб з лизуном католїцким полїтикувати, бо шкода забирати місця в нашій часописи, але тут їде цїлком про що инше.

Омеґа в своїй дописи хвалить ся, що єї удалось вкрутити на конференцию, щоб опісля змогла рити проти нової роботи.

Тут власне Омеґа грубо помиляєсь. Комітет, котрий занимав ся уладженем тої конференциї не забув тоже що доконче треба буде запросити і одного хруня, котрий опісля сьвідомо або несьвідомо буде ширити між темними катотїками проґраму нашої роботи. І справдї комітет в своїх плянах не помилив ся.

Омеґа зробила своє. Але не як Христос, але як Юда, котрий за марний гріш старав ся знищити сьвяту ідею.

Так як Христос знав вперед, хто і що є Юда, а мимо сего вибрав його за Свого ученика, щоб призначене історії мало свої жертви, так і комітет самостійної церкви завізвав Омеґу, знаючи вперед, що она зробить розголос в шпальтах „Свободи.“

Бідна, калїка Омеґа, нїби плаче за старославяньскими звичаями і обичаями, а в ґрунтї річи серце мало не трісне, що той або сей бере запомогу від Американцїв, котрі хотять поучити будучих своїх братів, як покористовуватись конституциєю виборотою їх предками.

Ми однак не бажали-б дочекати ся того, щоб з Омеґою сталось се, що з Юдою.

Нова дорога житя наших поселенцїв ток духова, як і економічна та полїтична пійде так чи як своїм робом хотя би навіть Омеґа не заложила собі стричок на шию в розпачи за єї призначений нетакт.

А в кінцї хотя би навіть і се Омеґа зробила, що закінчила би на сухій гилцї своє мізерне житє, може се булоб і корисне для нашого народа, бо калїк подібних Омедзї є внлика сила а такі калїки тільки спиняють розвій національний, калїки такі суть гатиєю яка спинює біг нашого поступу.

Новинки.

— В суботу 30. січня с. р. тов. „Подільска Січ“ сьвяткувало память Т. Шевченка. Не від річи буде пригадати при тій нагоді що шевченьківскі вечерницї від якогось часу серед українськоі громади в Ню Йорку зізнавали особливого неповодженя навіть і в тих случаях коли зо співучасти складалось по кілька товариств чи брацтв. Словом, культ Шевченка не займав між нашою громадою належного собі місця — як се ми знаємо про Галичину. Доперва аж 30 с. р. довелось нам оглядати се сьвято в його відповідній та давно ожиданій формі. Замітне й те що почином до сих вечерниць були члени-дївчата другого відділу сего товариства. Очевидно головна роля в сих вечерницах припала їм, з котрої вони вивязались понад сподїване, доказуючи, що всяка робота на полю загального осьвідомлюваня може йти відповідною ходою лише при їх співучасти.

Вступне слово тов. Е. Вакулїньскої просто з'електризувало присутних. Кількома словами начеркнула нам велич та постійний зріст Щевченкового духа. В тій самій мірі випала й декламация тов. п. Гарматюк та п. Романишин. Понеже ширше обговорене заняло-би шановній Редакциї за богато місця я хотїла-би лише зложити сердечну подяку д. редакторови А. Цурковському, С. Процикови, Заплотиньському і Стешинови за щиру співучасть та иньшим товаришам за труд якого не жалували для нашої помочи. Одна з товаришок.

— В Ст. Люйс роботи дуже слабо ідуть. Много людей без роботи вже довший час. Люде приїзджають тут шукаючи роботи, але шкода і труду і готівки, бо за ті гроші що проїдуть, можна пережити якийсь час у своїм плейзї, очікуючи лучших часів. Т. Ш.

— Біль зубів, біль спини, перехолоджене, подвигнене, потовчене і т. д. люде кажуть, що нїчого не ма лучшого як на цїлім сьвітї знаний Anchor Pain Expeller. Є приладжений старанно, до скорого вилїченя. Цїна 25 і 50 цент.

Вступайте в члени „Союза“ 10-долярові шери на сплату по долярови на місяць.
Пишіть на адресу:
"Sojuz",
166 E. 4th St., New-York.

Справоздане

місійної конференциї з дня 21. с. м. 1909 р.

(Конець.)

О скілько потрібними були-би відчити про американьске горожаньство Русинам в Америцї і як їх подавати?

Як могли-би ми з'орґанїзувати робітниче бюро або иньшу інституцію яка-би давала поміч нашим іміґрантам?

Як мала-би називати ся будуча церква? Кілько схожости могла-би она мати зі старими церквами? Як могли би ми видати рускі американьскі церковні книги? Чи канадийский катемизм вдоволяючий для амер. церкви? Яких особливших правд і обовязків повинні ми учити ся в Америцї? Чи треба нам недїльних шкіл для молодїжи? Як могли-би ми дістати сьвітских людий, добрих орґанїзаторів для всїх галузей нашої роботи?

Чи може часопись „Союз“ бути орґаном цїлої такої роботи?

Отже всї важні питаня з якими конференция мала до дїла від 9-тої години рано до 5-тої по пол. Та питаня ті суть так великої ваги для цїлої амер. Руси, що членам кончеренциї не дїло було ставити позитивних рішень.

Ми члени конференциї розібравши їх з кождої точки погляду, постановили на сїм місци предложити їх цїлому рускому амер. сьвідомому загалу; говоримо сьвідомому, бо темна кляса наших братів в Америцї мусить ще цїлї роки достигати, аби важила ся подумати над такими справами. Обовязком нас, сьвідомих братів ввести в житя нову орґанїзацію та показати на дїлї доброту її. Конференция поки що приняла ось які важнїйші точки за відповідні:

I. Громади повинні записовати церковні маєтки на себе. Кожда така церковна громада повинна мати свій осібний чартер під такою назвою, яку не засягнула-би лапа нї латиньских, нї російских біскупів. Напр. Руска церква сьв. Н. Н. в Ню-Йорку; або Народна церква сьв. Н. Н. в Філядельфії; або Вільна Руска-Українська церква в Нюарку і т. п.; словом, аби кожда громада мала сама собі на ограничену власть над церковним маєтком, як се мають всї американьскі вільні церкви.

II. Найвисшою духовою властию мав-би бути Руский Синод, на котрім-би що року засїдало рівне число духовних і сьвітских представителїв громад. Такий Синод мав-би рішати справи духовні і полагоджувати непорозуміня між духовниками і громадами.

III. На духовних кандидатів принимати краєвих Русинів академиків і американьских руских молодцїв, що мають за собою окінчене що найменьше High School; одні і другі мусять мати за собою добрі сьвідоцтва поведеня і щиру любов до Бога і свого народа. Одні і друті були-би обовязані знати анґлїйску мову і учащати на спеціяльний до того виділ богословія при якім будь духовнім семинари в Америцї де мав-би бути руский, бодай один професор.

IV. Ординациї сьвященикам мав-би уділяти Руский Народний Пресвитерский Синод такої церкви в Злучених Державах Північної Америки.

IV. Руский обряд в згодї зі Сьвятим Письмом мав-би бути задержаний в цїлости.

V. Нове Асекурацийне Товариство „Народна Самопоміч“ має ввійти в житє як найскорше.

VI. Ню Йорк місто має бути осередком народного і церковного житя цїлої американьскої Руси.

VII. До того треба постарати ся в Ню Йорку о дім, в котрім містила-би ся церковна галя, бюро робітниче, еміґрацийне, асекурацийне і т. п. В сїй цїли відносить ся конфереция до Американцїв Пресбітеріянів, аби вони купили відповідний дім і відпродали інтересованим Русинам в Ню Йорку на довгі та вигідні рати. Представителї робітничого і еміґрацийного виділу їхньої церкви під президиєю Dr. Ch. Stelzle які були на згаданій конференциї, обіцяли заняти ся справою сердечно і помочи Русинам фінансово і радою своїх адвокатів, при закупнї такого дому; вони заявили, що раді-би побіч себе видїти Русинів свобідними горожанами на земли Вашінґтона, та що у всяких народних потребах подадуть нам братню поміч дужшого.

Се були важнїйші точки на які представителї конференциї одноголосно згодили ся:

Вибрано руский комітет, котрий міг-би заняти ся дальшим веденем дотичних справ.

Не думаємо, аби повисша програма була в цїлости новою для американьскої Руси. Ще в 1902 роцї д. Ів. Ардан порушив був подібну справу, хотя не з такою широкою свободою для народа, та на лихо самі попи „радикали“ зачали єї і самі як ті бойси жерли ся між собою ставлячи друг другу колоди під ноги тай так і заснїтили ся. Приїзд Сотера кинув цїлком нове сьвітло на житє амер. Руси; нарід пізнав що видав мілїони долярів на церкви і невдячних попів, кричить, кидає ся і сам не знає куди.

Ось Тобі народе програма, для Твого добра, для Твоєї слави на вільній земли. Не можем ми, братя, бажати волї від невільника, бо він сам єї не має; не можемо у безхатенька просити ся на нїчлїг. Сотер невільник, — ще й який мизерний; він мусить здавати рапорт Айришам з кождодневної своєї місиї тай робити мусить лише те, що буля'і они приказують. Робити єму інакше, значило-би скинути ту мізерну корону, яку дістав лише за те, аби приїхавши до америки по Іскарійотскому продати за ню народну — кров, мозіль наскладаний нашим робітником. Проч з ним!

Не можем ми, братя, братати ся та бажати волї від церкви з під кнуто-славія, бож представитель єї в Америцї, се один з найвірнїйших синів деспотизму, се той що приїхав тут не поступ і любов ширити, але берегчи, аби в Америцї вихована була хоч горстка Янїчарів Матушки Рассеї. Та дала до пізнаня американьскій суспільности, що за російским раєм і в Америцї люди банують, та що Россія, се держава яка має рацію вести автократичну систему правлїня, хотя не давно заслонила ся маскою конституциї. Нї! Нам не лучити ся з ними. — Вони вороги поступу, вони вороги особистої свободи людини; вони зруйнували вільну нашу Гетьманьщину; задавили єї і обез'образили, аби сьвіт єї не пізнав. Вони задали мілїони тяжких ран Руському Народови, закували його волю своїм деспотом, завязали уста для говореня рідною мовою, завязали руки не писати по-свому по рідному. Заставили виречи ся свого імени Русь-Україна. Нї! вони не для нас, не для Русинів в Америцї.

Нам лише тїшити ся тут свободою, братати ся з вільними Американцями, що розуміють і мають свободу, учити ся від них як шанувати гідність кождого чоловіка без згляду на єго зване або майно. Нам треба сотворити: Вільну Руску Церкву в Америцї, пора мати свій еміґрацийний дім і ріжні бюра на користь цїлої амер. Руси.

Нам пора воскреснути до нового житя, віджити, стати понад уровень попівского обману — подумати, що ми талановитий нарід, який доріс жити сам собою, що пізнав ся вже, кілько разів ошукали його попи, показуючи на одну ляльку в Римі з трема коронами на лепетї а другу в Петербурзі з одною короною, не мов-би ті людцї могли кому причинити росту хоч на локоть або від їх волї залежала вселенна і все що на ній і понад нею.

Проч з ними!

Нам жити новим сьвідомим себе житем. Лише сим способом дійдемо до цїли знаня, взаїмної любови, майна, бо пословиця каже. „Роби небоже то й Бог поможе“ а подумати треба що робити, бо і мул робить, але не для себе, таке до тепер було і з Русинами в Америцї.

Отже на сїм місци відзиваєм ся до всїх розумних Русинів патріотів в Америцї аби зволили застановити ся над повисшою програмою розвести дебату в „Союзї“ і взяли ся за пропаґоване нової народної роботи.

З глубоким поважанем
Комітет.

Дрібні оголошеня:
як пошукуване знакомих, оголошеня балїв, представлень і т. п., друкуємо в „Союзї“ по цїнї 25 цент. за оден раз. Гроші треба посилати наперед.

УЖЕ КРАСНА КНИЖОЧКА з многими образками про житє і муки нашого Спасителя Ісуса Христа є до набутя у:
V. Sarych,
166 E. 4th Str., NEW YORK.
Цїна з пересилкою 15 цт.
Спішіть з замовленями бо наклад невеликий.

Хто хоче мати гарні „ДУХОВНІ ПІСНИ“ в шкіряній оправі і книжочку „СЕРЦЕ ЧОЛОВІКА“ з 10 красними образками, нехай пише на адрес: **Rev. J. A. Kolesnikoff, 426 King Street, E. Toronto, Ont. Canada.** Цїна Пісень $1.00, а „Серце Чоловіка“ 15 центів.

Вже вийшов з друку
Збірник
Радикальних і Січових пісень.
Цїна одного примірника 15 центів. За 1 доляр висилаємо 8 примірників. Адресувати так:
J. Sluzar,
435 East 6th St., New York.

„Союз“ самостійна народна часопись, видає **інкорпоровану Спілка на уділах з запорукою 5.000 дол.** Спілка ручить і запевняє, що часопись наша буде виходити точно кождого тиждня в четвер, буде сміло і безсторонно боронити інтереса американьских Русинів, і що всякі справи, котрі входять в обем редакциї і читателїв, буде залагоджувати сумлїнно і точно.

Близші ірформациї інтересованим подає редакция „Союза“, під ч. 166 E. 4th Street.

Уділова Спілка „Союз“ не ограничує спів-робітників і кождого щирого і охочого Русина прийме радо в свій круг. Уділи на часопись і друкарню 10 долярові. Передплатникам „Союза“ уділи в случаю потреби даємо на сплату — о лише оден доляр місячно.

digitized by ukrbiblioteka.org

"SOJUZ" (Union)
RUTHENIAN WEEKLY PAPER
Published Every Thursday
by the
"SOJUZ" PUBLISHING COMPANY,
166 East 4th Street, New York.

Subscription per year . . . $1.50
,, ,, six months . .75
Advertising Rates Furnished on Application.

«СОЮЗ»
часопись для руского народа в Америцї
виходить кождого тижня в четвер

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА ВИНОСИТЬ:
в Спол. Державах $1.50
по Канади 2.00
в Европи 2.00

Безіменних дописей не приймаємо.

Редакция принимає всякі адвертайзменти, по умірковапій цїнї; о близші інформациї пишіть до Редакциї.

ГРОШІ можна посилати в реґістрованім листї, або через експрес, або на Money Order. Моней ордер, т. е. карточку, котру дає почтар, або експрес. аґент, треба в листї нам післати, бо без тої карточки не дістанемо грошей.

Гроші треба посилати на висше поданий адрес.

Відвічальний редактор: **Осип Косовий**

Яка неомильність й сьвятість такі-ж і їх плоди.

Студия оперта на жерелах правди.
Подає В. Кузів.

(Дальше.)

Навів я декотрі реченя церковних учителів, не тому, щоб на них оперти неважність переказів противно, найменьше слово Письма Сьвятого більше вартісне, чим всї письма отців церкви, особливо если їх наука ріжнить ся в дачім від Біблії, тим самим не приносить се ученикови Христовому жадної вартости. Згадано лишь длятого, щоб читатель поняв, що і ту римска церков, помилю того, що так часто відкликаєсь на письма церковних учителів і їх осудами піддержує свою блудну науку в нечесний спосіб і для нечесних цїлий перекручує їх, замилює очи ввічливому і розважному чоловікови тим, щоб могло його спонукати нераз до роздуманя тих справ.

Римска церков загналась так далеко в багно без'закония з наукою о переказах, що забороняє своїм вірним читати Письмо Сьвяте, позаяк знайшлиб там много річий, негідних з засадами установ церковних. Уважаймо на те, що говорить Сьвяте Письмо, як його маємо цінити, а опісля зрозуміємо, чому церков католицка заказує читати Слово Боже.

1. ,,Сю книгу закона повсячасно мусиш держати в устах і міркувати про неї день і ніч, щоб зважувати нею всьо, що в ній визначено, тоді щаститись ме тобі у всїх задумах твоїх і будеш поступати розумно. (Іс. Навин I: 81.

2. Блаженний муж, що не ходить на раду безбожних і не ступає слїдом за грішниками, анї засїдає на зборах злоріків, но в законї Господа любуєть ся й розмишляє о законї його день, і ніч." (Псальма 1: 1—2).

3. ,,Озвавсь же Ісус і рече до них: Помиляєтесь ви, не знаючи писаня, анї сили божої". (Мат. 22—29).

3. ,,І рече Він до них: О безумні і лїниві серцем вірувати всьому, що промовили пророки, і почавши від Мойсея і від усїх пророків, вияснив їм у всїх писанях про Него." (Лука 24: 25: 27).

4. ,,Прослїдїть писаня; бо ви думаєте в них житє вічне мати; й ті сьвідкують про мене." (Іван 5: 39).

5. ,,Сеж записано, щоб ви вірували, що Ісус єсть Христос, Син Божий, і щоб віруючи, житє мали в імя Його." (Іван 20; 31).

,,І що змалку сьвяте писанє знаєш, котре може тебе вмудрити на спасенє вірою в Христа Ісуса." II. Тим. 3: 17).

6. ,,Хто цураєть ся мене, й не приймає словес Моїх, має собі суддю, слово, що я глаголав, воно судити ме його останнього дня." (Іван 12: 48).

7. ,,Заклинаю вас Господом, прочитати посланє се перед усїм братям." (I. Солунь. 5: 27).

8. ,,І як прочитаєть ся се посланє між вами, постарайтесь, щоб і в Лаокодийскій церкві прочитане було, а писане з Лаокодикиї щоб і ви прочитали." (Колос. 4; 16).

9. ,,Не прибавите ви до слова, що Я заповідаю вам, і не вбавите нічого, пильнуючи заповідей Господа, Бога вашого, що їх заповідаю вам." (V. Мойс. 4. 2).

10. ,,Сьвідкую-ж також кожному, хто слухає словес пророцтва книги сієї; коли хто доложить до сього, доложить йому Бог і пораз, що написані в книзї сїй, колиж хто уйме від словес книги пророцтва сього, уйме Бог часть його з книги житя, і з города сьвятого, тай з того, що написано в книзї сїй." (Одкров. 22: 18—19).

11. ,,Та коли-б і ми або ангел з неба проповідував вам більш того, що ми проповідували вам, нехай буде анатема." (Галат. 1: 8).

,,Як народжені не з тлїнного сїмя а з нетлїнного, через слово Бога живого і пробуваючого по вік." (I. Петр. 1: 23).

13. ,,Якож народжені дїти бутьте жадні словесного чистого молока, щоб у ньому виросли на спасенє." (I. Петр. 2: 2).

В наведених цитатах повелїває нам Спаситель не лише читати Слово Боже, але і роздумувати о нїм, а устами сьв. апостолів Петра і Івана говорить, що в тій цїли написано євангелїє, щобисьмо через віру в Христа осягнули житє вічне, і що пізнанєм його можемо вмудритись на спасенє вірою, що сьв. Письмо єсть Богом надхнуте, пожиточне для науки, для караня, для направи і для справ що відносять ся до справедливости, щоб одосконалювавсь чоловік Божий і до всякого доброго дїла був готовий.

Хтож тогдї важить ся твердити, лицем в лице що Слово Боже не містить в сїх правд до спасеня нашого потрібних?

Уступ наведений під числом 9. каже, Слова Господнї судити муть нас в останнїй день. Слова Спасителя нашого записані суть в новім Завітї, будуть отже нас судити т. є. рішати муть о нашім житю позагробовім, вічнім, чиж не повинниємо тодї читати і добре знати слова Завіта?

Уступ під ч. 10. доказує, що апостол Павло дбав о то, щоб посланя його читано перед всїма вірними і иньшими зборами. Єслиб апостол Павло поступав був згідно з наукою римскої церкви, бувби розіслав свої письма між духовних з застереженєм, щоб заховано їх тайнї перед членами церкви а звіренось лише з річами обережно вибраними, котріб спонукали віруючих з більшим успіхом підперети інтереси церкви.

Уступ під ч. 11. заказує під карою покути нарушати Слово Боже в якій будь то цїли. Сей заказ римска церков в многих разах уневажнила. В своїм катехизмі опустила другу заповідь Божу, кажучи, що єсть того самого змісту, що і перша, хоч між ними єсть велика ріжниця. В першій заказано, мати перед лицем Божим иньших богів, в другій заборонено робити подобину Божу і припадати лиць перед нею.

Так приміром Арон побудувавши золотого бичка, не згрішив проти другої заповіди, але першої. Щоб однак до цїлости нїчо не бракувало, роздїлила та церков десяту заповідь на дві. Той подїл зовсїм не влучний, бо в нїй висказав Бог лише одну річ: ,,Не поривате меш очий нї на що, що є близнього твого."

Великий блуд учинила католицка церков, через доданє до Слова Божого книг апокрифичних, (слово грецке ,,apokryfos" значить ,,тайний," ,,скритий"), котрих Жиди не уважали за книги канонїчні. Книги канотїчні написані під впливом Сьвятого Духа, могуть служити нам за правила віри і житя, суть найвисшим нашим авторитетом. Книги апокрифічні містять много красних і користних гадок, однаковож суть лише книгами звичайної побожности, а не засадами житя християньского.

Книги апокрифічні суть слїдуючі: Книга Товия, Юдит, пророцтво Варуха, молитва Манасія, додатки до книги Естер і до пророцтва Даниїла (XIII. і XIV. гол.) книги єздра і Макавея, книга Мудрости і Сирах.

Церков римска ставить на рівнї сї книги з Словом Божим, через що грішить, з слїдуючих мотивів.

1. Слово Боже заказує ставити на рівнї книги апокрифиємі з Біблиєю, Апостол Павло каже, що всї Слова Господнї були звірені Жидам; однаковож Жиди нїколи не уважали їх за часть закона. З тої причини і ми не можемо уважати їх за дїло Сьвятого Духа.

2. Анї Христос, анї апостоли не наводили нїяких місць з апокрифів на потвердженє своєї науки.

3. Отцї церкви, як: Оріґенес, (отець церкви ум. 253), Григорій з Назіянзи (отець церкви ум. 328), сьв. єронім і пр. позіставили в своїх письмах списи книг Старого Завіта. але нема нїгде згадки в них о апокрифах.

4. Собор Лаодикийский, що його ухвалу бадано на шестім соборі екуменїчнім (VI. Собор загальний відбув ся в 80 р. в Царгородї), попер правне значінє тих книг. Жидівский історик Йосиф Флавій, що жив в першім столїтю по Христї, зазначує, що книги сї не належать до Слова Божого.

Так пр. автор книг Маккавейских кінчить тими словами: ,,Старавем ся писати неомильно, если хибив в дечім, простїть." Ті книги дали вмерти королеви Антиохії три рази і то в зовсїм ріжних добах і місцях, одна з них похваляє самоубійство; книга Товия говорить о брехливому ангелї і попераючому повірку.

Не понижаєм се Бога, если приписувати мем тим книгам натхненє Сьвятого Духа? То все однаковож не може переконати римскої церкви, що блудить.

(Дальше буде.)

Початок християньства між Славянами в IX. столїтю а тепер.

(Дальше).

Виходить, що для римского попівства і єго ,,науки" — є еретиком всякий той чоловік, що противить ся рішеням папским і римских клерикальних Соборів. А так — то слово ,,еретик" не є чимсь так страшним, як собі ,,побожні" ,,римани" представляють. Хто є противником (еретиком) римскої церкви, то не мусить бути і противником законів Божих; бо-ж закони Божі не можна рівняти законам — чи рішеням римских Соборів.

Не лишень римска церков, але і много иньших церков на сьвітї — відбувають свої Собори — на котрих рішають справи церковні, але не треба зараз ставити тверджень, що рішеня сего або того Собора суть непомильні. Єсли-би люди не помилялись, то не мали би нїякого гріху, а без гріха чули би досконалими — і яко досконалі, рівнали би ся Богу вже за свого житя на земли!

Щоби люди меньше помиляли ся — то Бог відкрив їм свою правду, вказав, як мають поступати у своїм житю, щоби оминати зло, а творити благородні дїла. Хто-же сьвідомо творить зло, хотяй знає закони Божі — того має постигнути вічна погибель.

Инакше же річ має ся із рішенями чи доґматами римскої церкви. На сьвітї є люди мудрі і наївні, образовані і неграмотні; так образовані як і неграмотні можуть бути людьми чесними, щирих замірів, або людьми злих — намірів.

Так люди, доброї волї — як і злої волї — рішають певні ухвали. Люди — доброї волї — змагають оборонити добро людства перед нападами людий злої волї. Люди злої волї змагають нищити добрі дїла людий доброї волї. За тим істнує борба, а обі воюючі сторони мають своїх противників; для людий доброї волї є противниками люди злої волї, а для людий злої волї є противниками люди доброї волї. І між римским попівством можуть бути, ай були і є (на що є тисячі — а тисячі доказів) люди злої волї і то в переважаючім числї, а тодї всякі рішеня ухвалені більшостию людий злої волї, чи також мають бути для людства ,,спасаємі"? Як-же великим абсурдом (глупотою) є папска і римских Соборів ,,неомильність" для здорово думаючого чоловіка!

А яким і супротив якої партиї людий був Методій, противником, то бачимо із повисше поданого факту про єго житє та про єго діяльність. А дуже характеристичною є єго передсмертна проповідь, сказана до єго учеників і до тодїшних Славян Християн, мешкаючих в Панонії, Моравиї християньскої церкви; ворогів, що у своїй злости перекручують Слово Боже, старають ся напоїти ближних ложною, нечистою наукою; ворогів, що ,,переконують" невідущих, а страшать боязливих. Яких же то ворогів мав Методій і славяньска — християньска церков у девятім столїтю?

Чи то були Магометанцї, або Будисти? Чи то були які анархісти — революціонери? Нї, дорогий читателю, нї одні з висше згаданих. Ворогами славяньскої християньскої церкви були всї римо-нїмецкі, як звуть себе — католицкі попи із папами на чолї. Ті власне ,,переконували" невідущих і страшили боязливих; те саме роблять они і тепер. Они ,,переконують" наївних, темних про свою власть ,,дану" їм свише, а й страшать вічними муками того, хто не повинуєть ся їх діявольскій власти.

Після ,,науки" римо-католїцкого попівства до неба може дістати ся найбільший розбишака, коби він лише узнавав головою християньскої церкви папу, та перед смертию висповідав ся і всьо накрадене добро віддав в посїданє обголеним і лисим товстим, явним і по більшій части безкарним римо-католїцким розпустникам. Тодї всьо all right — такий покаявший ся римо-католїк після папскої мрії — іде до чистилища на якийсь час на покуту, поки римскі попи попиванєм вина не переблагають Бога... ,,Відтак спокутувавший ся" розбишака іде до самого неба!...

І чи-ж не бути римо-католїком і взагалї ,,католїком" — коли так легко дістати ся до неба через ,,всемогучість" римского папства?...

Учитель Методій у своїй проповіди говорив й таке: ,,Охороняйте серця ваші і братів ваших, бо ви будете ступати серед сїтий; після моєї смерти прийдуть до вас лютії волки, котрі будуть старати ся згіршити народ; но ви твердо стійте при вірі в Христа Бога; то вам заповідає сьв. апостол Павел моїми устами."

Отже учитель Методій остерігав Славян перед сїтями римо-католїцких лютих волків, котрі старають ся згіршувати нарід.

Дальше буде.

Початок думок Сократових.

Дальше.

Учитель каже:

— Нї не чув. Ти не нарікаєш. Але все-ж тобі жити не солодко. Не зїш, не випєш до смаку і нїякої втїхи не знаєш.

Усьміхнув ся Сократ тай каже:

— А я думаю, що не кождому так смачно їсть ся та пє ся як менї. А чому се так — скажу тобі зараз. Ти знаєш як виголодиш ся, то і найпростїйше їдло видає ся найсмачнїйше. Ось я їм тілько тогди, коли дуже виголоджу ся, а пю тогди, як дуже схочу пити. І таке менї тогди все смачне, що нїчим здають ся дорогі страви та вина. А про одїж скажу тобі, що менї дорогої одежи не треба. Люди через те не однаково одягають ся зимою та лїтом, що їм в лїтї душно а в зимі холодно. А я так привчив своє тїло, що менї однако, чи зима, чи лїто. Так на що-ж менї другої одежи?

А в Грециї, де Сократ жив, зими дуже теплї, там така зима як у нас осїнь. Про те Греки одягали ся дуже просто. На спід брали довгу вузку сорочку, а на верх кирею. Кирея не була зшивана, але було то просто широке прослирало. Нею Грек обвивав ся. Шапки надягали лиш тогди, коли непогода була обо коли сонце дуже пекло. Чоботи обували тільки на війну, а то ходили в черевиках або просто саму підошву привязували під ногу ремінцями.

Учитель каже:

— Ну добре, ти так привчив себе. А на що иншим людям так жити, як ти живеш?

Сократ каже:

— А ось слухай. Прийде людина до тебе і до мене і просить, щоби єї пособити, чи хлїбом, чи роботою, чи ще чим. Кому лекше пособити тій людинї, тобі чи менї? Ти подумаєш: і рад-би пособити, так самому богато треба. Дав-би що — так самому не стане. Робити йому поміг-би, та жалко час стратити. А я зовсїм не те. Я все готов пособити другому, бо менї самому не богато треба. І часу, як сам знаєш, не жалую: грошей не беру а вчу дурно.

— Се правда — каже учитель.

Сократ каже:

— Або знов се ще: трафило ся так, що треба громадї послужити. Ти думаєш: аби Господи менэ не брали, в своїм дїлї втрату буду мати. А мене нич не держить — я радий громадї послужити.

Подумав учитель і каже:

— Твоя правда. А все-ж як на мене, то лїпше вмерти, нїж так, як ти жити. І дивно менї, що тілько людий твою науку слухає.

Сократ каже:

— Они слухають, та не богато їх таких, щоб робили те, що чують. Один слухає, слухає, та і своє робить — але бувають такі, що покидають своє житє і починають жити так, як я жию і скажуть, що стали щасливійші, нїж перше були.

(Дальше буде.)

digitized by ukrbiblioteka.org

ЖУЛЬ ВЕРН.

В округ сьвіта в 80ти днях.

(Дальше.)

Єсли обставини будуть такі, що не буде можна арештувати Фаґа в Гон-Конґ і єсли Фаґ буде міг покинути анґлійску територию, то він, Фікс, всьо розкаже Паспарту. Єсли слуга був спільником пана і знав все — тоді діло цілком страчене, єсли-ж слуга не мав нич спільного з крадежею, тоді і в його інтересі буде полишити злодія.

Така була ситуация Паспарту і шпіона. Містер Фаґ однак переживав хвилї, як звичайно рівнодушно. Він спокійно відбував свою подорож в округ землї, обоятний на все, що його окружало.

І справді у містра Фаґа було серця на стілько, щоби бути героєм, но тільки не героєм романа. На него не впливала цілковито та довга, получена з труностями подорож.

Тільки один Паспарту, приглядаючись як филї морскі повстримували скорість корабля викликував раз-у-раз: ,,От ті Анґличане! єсли-б то був американьский корабель, ми може бути що злетіли-би на воздух, а все-ж таки ішли далеко скорійш.''

XVIII.

Фаґ, Фікс і Паспарту, кождий зі своєї сторони робить своє діло.

В послїдних днях переїзду сильно занепогодилось. Північно-західний подув вітра постримував біг корабля. ,,Ранґун'' колибав ся на усї сторони а майже всї пасажери похоріли.

Третого і четвертого новембра повстала буря. Вовни морскі змагались раз-у-раз. Через півдня ,,Ранґун'' заледво уїхав кілька миль. Числили, що корабель пріде в Гон-Конґ о двайцять-чотири годин пізнїйше а може і більше єсли буря затягнеть ся.

Фаґ спокійно приглядав ся бурі морскій, хота тая-ж була йому цілком не на руку. Нї разу він не нахмурився, а однак опізнене на двайцять кілька годин повинно було його обходити, иозаяк через се він опізняв йокагамский пароход. Но сей чоловік як-би без нервів не оказував жадної нетерпимости. Здавалось немов і та буря входила в його програму, що і єї він ще передше предвидів. Коли Ауда розговорювала з ним про бурю, він прислухував ся з таким спокоєм, як і иншим єї оповіданям.

Фікс роздумував над бурею з иншої точки погляду. Єсли-би ,,Ранґуну'' задля сеї бурі прийшлось іти назад, він був-би еще більше вдоволений. Всї ті задержки були йому на руку, понеже се принукувало Фаґа остати ся кілька день в Гон-Конґ. Відай небо зі своїми бурями сприяло йому. Правда з того сильного колибаня він хорував, но на се він не звертав уваги і коли його тїло корчилось від морскої хвороти, його дух кріпшав і був повен радости.

Що тикає ся Паспарту, то легко додумати ся в якім гнїві він переживав хвилї бурі. Він не старав ся скривати того гнїву. До сих пор ішло все так хорошо. Суша і море здавалось служили його панови. Пароходи і желїзні дороги йому повинувались. Вітер і сила пари сполучались щоби прискорити біг. Чи не настала вже тепер пора неудач?

І Паспарту немов то він сам резикував тих двайцять тисяч фунтів стерлїнґів, відходив від памяти. Та буря доводила його до шаленьства. Як Ксерке, він охотно висїк би тоє непослушне море. Фікс старав ся перед ним скривати своє вдоволене і добре робив. Єсли-б Паспарту був видів затаєну радість шпіона, йому прийшло-б ся те відпокутувати.

Підчас бурі Паспарту не міг усидїти в каютї. Наче-б малпа він вдирав ся по маштах, помагаючи всюда службі корабельній. Десятки разів він запитував капітана, офіцерів, матрозів коли буря скінчить ся. Його посилали до барометра, який упорно не піднимав ся.

В кінцї буря утихла. Море 4 новембра успокоїлось. Вітер перемінив ся, задув з полудня і помагав бігови корабля.

Паспарту повеселїв разом з погодою. ,,Ранґун'' ішов прекрасною скоростю.

Однак страченого часу не могли нагнати. Треба було з тим погодити ся і аж шестого о пятій горинї ранком побачили сушу. Після обрахунку Фаґа він повинен бути в Гон-Конґ пятого. Таким робом 24 годин опізнилось а в додатку пароход в Йокогаму уже відійшов.

О шестій годинї зійшов на борт керманич і заняв місце на мостику, щоби направити корабель к'порту Гон Конґа.

Паспарту конечно хотїв запитатись його, чи корабель в Йокогаму вже відійшов, но все не рішав ся. Йому жаль було стратити послїдну надію і він хотїв схоронити єї до кінця. Він подїлив ся зі своїми гадками з Фіксом, а той хитрий лис попробував його потїшити, говорячи, що Фаґ буде міг уїхати другим кораблем. Така потїха довела Паспарту до бішености. Но коли Паспарту не рішив ся запитати керманича, то містер Фаґ вглянув на карту подорожи і звернув ся до сего чоловіка спокійно запитуючи: — Чи не знаєте ви коли відходить пароход з Гон-Конґа в Йокагаму?

(Дальше буде.)

І. САССЕНБАХ.

Сьвята Інквізиция.

(Дальше.)

В пізнїйших часах видані ним права уважано за одинокі міродайні. Діло еретика видруковане було найперше в Баркельонї в р. 1503, потому в Римі в р. 1578, і 1587 і в Венециї в р. 1594. До тих трех послїдних видавництв додано об'ясненя, рівнож затверджені папою. Се доказує, що видані ним права мали застосоване не тільки в Іспанії, де автор дїлав, але скрізь де тільки істнували суди віри.

Переступства, що підлягали інквізицийному судови.

Головні переступства, які доходили інквізитори були — відступство від римскої церкви. Від кождого, хто приняв хрест жадано без'услівної підлягглости римскій науцї у всїх точках. Отже, єсли хто тільки відступав в декотрих точках від вимогів церкви або цілковито покидав католицизм, було все одно. Найдрібнїйші відступства уважано за єресь. Хто говорив проти віри або сьвятих, доводив тим, що не вірить в істноване Бога. Навіть хто говорив такі річи в сварнї або по пяному, тоже був уважаний еретиком. Се не зменшало нікому кари, противно уважано за довід, що такий чоловік говорить вже так з привички.

Чари, ворожбитство, визиване духів і діявола судили тоже як єресь. Хто з якої будь причини зістав обтяжений церковною клятвою і не старав ся в протягу року увільнити ся від неї, того підозрівали о єресь. Рівнож за еретиків були уважані ті, котрі попирали еретиків і опікували ся ними. Хто еретикови подав кавалок хлїба або шклянку води, той поповнив великий гріх. За еретиків уважано ті особи, котрі відмавляли інквізиторам помочи або против дїлали. Твердженo, що той, хто ставляє перешкоди оборонцям римскої церкви, не може бути добрим католиком.

Представителї сьвітскої власти, котрі не були послушні розказам інквізиторів, були зачислені до еретиків, як рівнож і ті, котрі не відкликали розпоряджень і статутів, що спротивляли ся правам які видали, інквізитори. Оборонцї судові, адвокати і инші урядники, що удїляли ради еретикам, дальше і ті, котрі позволяли еретикам на християньский похорон, були уважані тоже за еретиків на рівнї з людьми, котрі не хотїли присягати на вірність церкви.

Виступовано зі слїдствами проти умерлих, про котрих вірність почали сумнївати ся аж по його смерти. Труп мусїв бути викопаний і спалений через ката, маєток сконфіскований, а память небіщика збезчещена. Над письмами тоже розтягала ся власть інквізиторска. Що йому не подобало ся міг заборонити видавати або виклясти.

Кого не могли зачислити до висше згаданих переступств, єсли схотїли, найшли инші дороги, щоб зачислити ненаручну їм одиницю до ереси. Нїхто не був в змозї оперти ся інквізиторам. Можна було жити побожно і морально, як також і виповняти приписи релїґійні, а мимо сего не ухилити ся від переслїдовань інквізиторів.

Проваджене процесу.

Наколи піп або делеґат апостольскої столицї зістав іменований інквізитором папою, повідомлено о тім короля. Тодї припоручано сьвітским властям аби допомагали шпіонувати еретиків і виконували кари заведені інквізитором. Власти мусїли тоже запевнити інквізиторови і його дворянам всякі вигоди і стеречи, щоби духовеньство не було наражене на насьмішки анї кпини. Наколи інквізитор прибув до міста, в котрім мав повнити свій уряд, повідомив о тім мійску власть. Відтак завізвав представителїв сьвітскої власти до себе, щоби видати для тоїж розпорядженя. Коли завізвані появили ся, мусїли складати присягу, що застосують ся до всїх прав против еретиків, а головно що ужиють всяких средств, щоб їх вислїдити і переслїдувати. Коли не явили ся, то кидано на них екскомуніку і суспендовано. Та сама кара спотикала всїх тих, котрі оказали ся неслухняними.

Коли мійский судия і бурмістр не робили жадних перепон, тодї інквізитор оголошував се урочисто, ішов з людом до церкви і там научав о обовязку видаваня еретиків. При тім читав едикт (розказ), в котрім бажав під карою екскомуніки впданя еретиків в означенім часї. По тій проповіди оголошувано еще, що ті еретики, котрі самі віддадуть ся в означенів часї, зістануть карані тільки легкою канонїчною покутою, по укінченю сего терміну права сї будуть заострені.

Єсли в тім часї були донесеня, то втягано їх до специяльної книги і чекали заки виноватий сам зголосить ся. По часї завзивано донощика і представлено йому потрійну дорогу до відкриття правди: оскарженє, денунциция і слїдство.

Перша дорога була невигідна і ті, котрі хотїли єю вибрати, встримували ся зі взгляду небезпеки для донощика. То, що напевно знано або додумувано ся, треба було донести сьвятому офіциюм.

(Дальше буде.)

Як грають гр.-католїцкі попи на нервах непросьвічених мозґів наших братів в Америцї.

,,Свобода'' в ч. 2. с. р. в відозві поміщеній нїби то від якогось церковного комітету, старає ся стару, гнилу унїяцко-католїцку колоду украсити сино-жовтим народним прапором. В відозві тій можна бачити нїчого більше як тільки дальший систематичний добре обдуманий плян єзуїтскої роботи. Вони зрозуміли, що загальною роботою нїчого не вдїють, треба їм отже кожду парохію добре обробити, треба аби кождий піп з осібна взяв ся добре до своїх фольків та приготовив і опутав їх так, щоби пізнїйше на ,,конґресї'' неможливою була вільна диспута, та щоби після оброблення поодиноких парохій нарід мусїв приняти точки, накинені латиньскими біскупами.

Приглянемо ся, як безлично скомповані важнїйші точки, які парохіяни мали-би приняти. Возьмім для приміру 5ту точку а) ,,Відкинене булї ,,Ea semper,'' щоб она нїким нїколи не була проголошена і нїколи не обовязувала, позаяк єї цїлею є знищити наш сьвятий обряд.''

Отже роздумайте люди:

1) Оголошено було, що буля нїкого не обовязує, єсли-ж так, то пощо протестувати проти нїчого?

2) Коли оголошене не було гумбоґом і вона екзестує, то чи можна протестувати проти волї і розпоряджень неомильного і сьвятого отця, котрому всї гр.-кат. попи присягали безуслівний послух?

3) Чи може сьвятий чоловік нищити сьвятий гр-кат. обряд?

Єсли-ж точка 5та є неможливою з природи річи, тож і неможливим є і 4та точка ,,Захованє правдивої віри'' і 5та точка ,,Захованє чистоти всхідного обряду.''

Чому? — бо папа своєю булею вже уневажнив точки умови Унії, а тим самим відкинув все, що лучить нас зі всхідною церквою.

А позаяк усяка перепона меже унїяцкою а римо-католицкою церквою усунена є булею, тож і 10та точка ,,забезпеченє прав народа в управі церковним маєтком не має нїякої підстави, бо в римо-католицкій церкві не дозволено є фолькам и мати голос в церковній управі (окрім платити колекту, замітати, порохи стирати, сьвічки гасити і в кадило дути).

Точка 2га про уложенє статутів для гр.-кат. церкви і поодиноких парохій; 3та точка про зрівнанє в праві нашої церкви з латиньскою, про нові єї статути, як тоже точка 14та про переписанє церковних маєтків в trust на гр.-кат. епископа — всї ті точки суть абсурдом:

1. бо сьвітска власть в Спол. Державах не признає статутів навіть тих руских католицких церков, які нїколи не мали нїчого спільного з латиньскими епископами опираючись на тім, що головним статутом для всїх католицких церков без огляду на обряд є статут римо-католицкої церкви.

2. Що переписанє церковних маєтків у trust рускому епископови не робить ріжницї претенсиям римскої церкви.

3. Що переписуванє в trust церковних маєтків є звичайною маґією для отуманеня руско-американьских поселенцїв, бо статут державний під який записують in trust церкви Ортиньскому, є статутом для римо-кат. церкви, принятий праводавством в р. 1875.

4. Ортиньский, знаючи добре про сей статут, який нїби то має бути уложений на будучім гр.-кат. конґресї, відразу таки принимав переписи церков під вище згаданим статутом з р. 1875, для котрого про форми делеґати мають підносити руки на гр.-кат. конґресї.

Щоби слова наші оперти на фактах, подаємо ми для приміру копію давнїйшого судового чартеру, на якім основана була гр.-кат. парохія в Ню-арку, а теперішного нового чартеру, який проти волї народа зареґістрував в судї латиньский епископ, Ортиньский і другі.

Ось прочитайте і застановіть ся куди нас ведуть.

Давнїйший чартер Ню-арскої парохії звучить як слїдує:

(Копія.)

СЬВІДОЦТВО ІНКОРПОРАЦИ.

Сим посьвідчає ся, що на правильнім мітінґу греко-кат. церкви сьв. Івана Хрестителя, який відбув ся дня 15 лютого 1906 р. в містї Ню-арку, Н. Дж. сказана громада рішила інкорпоровати себе і — сказана громада отсим інкорпорує ся в силу законодатних актів стейту Ню-Джерзі. Ступаючи під акт ,,Інкорпорациї Товариств'' не задля грошевих інтересів який затверджений був дня 21 цьвітня 1898 р. з кількома повизше виміненими точками, акт входить в круг дїланя Товариства.

1. Що сказане інкорпороване Товариство має бути знане під назвою гр.-кат. церков сьв. Івана Хрестителя в Ню-Арку, Н. Дж.

2. Що цїлею сеї інкорпорациї є, щоби сказане товариство становило полїтичне леґальне тїло під повизшою назвою, мало право вести релїґійні мітінґи і в загалї плекати розвій релїґійний між своїми членами.

3. Місце, на якім сказана інкорпорация має бути ульокована є місто Ню-Арк, в повітї Есекс і стейтї Ню-Джерзі.

4. Що вибрані сим Товариством урядники суть слїдуючі люди:

Н. Кухта, президетнт,
Ф. Олїйник, заступник през.
Ю. Демків, секретар.

digitized by ukrbiblioteka.org

5. Товариствi мае мати пять тростiсiв. а кождий з них мае мешкати в мiстi Нюарку, повiт Есекс, стейт Ню-Джерзi.

6. Iмя аґента вiдвiчального за уряд товариства мае бути Ю. Демкiв пiд адресою 518 Маркет Стр. Ню-Арк, Н. Дж., до котрого мае ся засилати документа в товарискiй справi.

7. Слiдуючi суть iмена вибраних тростiсiв згаданого Товариства на час одного року:

Н. Кухта, Ф. Олiйник, I. Олексович, Д. Мних
Ю. Демкiв.

На доказ сего ми тут власноручно пiдписуемо ся i кладемо печать сего 17 дня февруара, Р. Б. 1906.

Пiдписано, печатано i доручено в моiй присутности.
Емiль Ґерманус
публичний нотар i полюбовний судия.
(печать) Н. Кухта, Ф. Олiйник, I. Олексович,
Д. Мних, Ю. Демкiв.

Рекордовано дня 26 февруара 1906. в книзi релiґiйних справ, ч. 1. стор. 158-259 в повiтовiм урядi секретара в Нюарку. Н. Дж.

Сей чартер зроблений був на актi звичайного релiґiйного товариства. Громада не мала нiчого спiльного офiцияльно з жадним латиньским анi руским епископом, купила собi дiм пiд сим чартером, а мимо того коли хотiла усунути попа, латиньский епископ Оконор явив ся на мiсце процесу через своiх адвокатiв i на основi самої назви товариства i статуту католицкої церкви законною силою взяв будинок в посiдане а навiть забрав парохiяльнi гроші з банку, якi стояли пiд iменем церковних урядникiв.

Тепер що говорити про церковнi маетки, якi Ортиньский чартерує пiд актом з 1875 р.

Щоб читачiв познакомити з актом на основi якого Ортиньский записує церкви в trust, ми подаемо копiю акту оригiналу, яку п. М. Барон публичний нотар для стейту Ню Джерзi витягнув з судових актiв в Нюарку, Н. Дж.

(Copy)

Certificate of Incorporation of St. John Baptist Catholic Church According to the Greek Rite at Newark, New Jersey.

State of New Jersey,
Connty of Essex S.S.

Where as in pursuance of an Act, of the Legislature of the State of New Jersey approved April nineth. A. D. Eighteen hundred and seventy five. Entitled an act, to Incorporate Trustees of Religious Societies, and the acts amendatory there of and Supplementory there to; The Rt. Rev. John J. O'connor. D. D. Roman Catholic Bishop of the Diocese of Newark; the Rt. Rev. Soter Stephen Ortynsky. D. D. Vicar General. and the Reverend Andrew V. Kaminsky now being the Pastor **of the Roman Catholic Church** now known as St. John Baptist Catholic Church according to the Greek Rite at Newark N. J. in said County have selected Julian Dempkiw and Frank Olenik two lay members of said Church according to the Provision of said act — and for the purpose of Incorporating said Church: Now therefore we, the said John J. O'connor Bishop as aforesaid; Soter Stephen Ortynsky Vicar General, as aforesaid and A. V. Kaminsky, Pastor as aforesaid and Julian Dempkiw and Frank Olenik the lay members, as aforesaid do farther in pursuance of the provision of said act, and for the purpose aforesaid hereby certify that the name by which we, and our Successesors shall be known and distinguished as a body Corporate is St. John Baptist Catholic Church according to the Greek Rite at Newark, New Jersey.

Witness our hands this entieth day of May in year of our Lord one sand nine hundred and

John J. O'Connor, Bishop,
S. Stephen Ortynsky, Vicar-General,
Rev. A. V. Kaminsky, Pastor,
Julian Dempkiw } Lay. Trustees.
Frank Olinik }

This Certificate has beenformed in May 1908. Recordet on 23rd day of May 1908, on Book N. 1 (one) in Religious Societies on Page 310 in County Clerk office in Newark N. J.

(По руски)

(Копiя)

Сьвiдоцтво Iнкорпорациї католицкої церкви сьв. Iвана Баптисти (Хрестителя) з грецким обрядом в Newark N. J.

Стейт Ню Джерзей
Повiт Ессекс С. С.

Зваживши, що в силу акту законодавства стану New Jersey, який став затвердженний дня девятого цьвiтня Р. Б. тисяч вiсiм сот сiмдесять пятого (1875) пiд заголовком акту „Для Iнкорпорованя тростiзiв Релiґiйних Товариств" i ограничуючих та доповняючих його актiв; Превелебний Др. I. I. О'коннор римо-католицкий бiскуп дiецезиї в Нюарку. Превелебний Др. Сотер Стефан Орриньский ґенеральний вiкарий i велебний Андрей Камiньский теперiшний парох римо-католицкої церкви знаної тепер яко католицка церква сьв. Йоана Хрестителя після грецкого обряда в Нюарку Н. Дж. в висше вимiненiм повiтi вибрали до себе Юлiяна Демкова i Френка Олiйника яко двох парохiянiв сеї церкви після того як приписує згаданий акт а в цiли заiнкорпорованя сеї церкви. Тепер отже ми вже висше вимiненi Iван I. О'коннор бiскуп як висше сказано; Сотер Стефан Ортиньский ґенеральний вiкарий як висше сказано i А. Б. Камiньский парох як висше сказано та Юлiян Демкiв i Френк Олiйник парохiяни як висше сказано, силою i охороною того акту для згаданої цiли отсим заявляемо, що назва пiд якою ми i нашi наслiдники маюнь бути знаними яко iнкорпоровене тiло е „Сьвятого Йоана Хрестителя католицка церква пiсля грецкого обряда в Нюарку Н. Дж.

Пiдписуем ся власною рукою сего дня 20-го мая Р. Б. 1908 (осьмого).

John J. O'connor, Bishop,
S. Stephen Ortynsky, Vicar-General,
Rev. A. V. Kaminsky, Pastor,
Julian Dempkiw } Lay Trustees.
Frank Olinik }

Сей Цертифiкат виставленний в маю 1908 р. Рекордованний дня 23-го мая 1908 р. в книзi ч. 1. (перше) Релiґiйних Товариств на сторонi 310. в Урядi повiтового секретара в Нюварку Н. Дж.

Так звучить чартер, який виробив адвокат бiскупа О'коннора в Нюарку. Нехай-же читач добре застановить ся над ним та зрозумiе.

1) Що пiсля того акту бiскуп та попи сами собi добирають двох або бiльше тростiзiв зi сьвiтских людий, однак нiколи не ставлять рiвного числа тростiзiв сьвiтских до духовних; iм треба аби вони а не сьвiтскi люди мали бiльше голосiв а тим самим повне право до церковного маетку.

2) Що Ортиньский лише межи Русинами носить титул якогось пiв-бiскупа а на дiлi як бачите з його пiдпису, вiн е попихач латиньских бiскупiв, ґенеральним вiкарим, як колись був Годобай.

3) Що назви „Греко-католик" не признае нi бiскуп О'коннор нi Ортиньский, отже унiяцка церква офiцияльно в Америцi вже не екзестуе а се завдяки булi, якiй так латиньскi бiскупи як i Ортиньский суть в повнi послушнi, бо-ж се воля „сьвятого ойчулька," котрий не може лизати того, що вчера наплював.

4) Бувший унiяцкий парох в Нюварку Андрiй Камiньский пише себе виразно в чартерi римо-католицким попом, а при тiм i сама „голова" Сотер е сьвiдком i не перечить свому попови вирiкати ся на документi свого вiро-iсповiданя.

Подумайте люди добре!

Унiя в Америцi здохла цiлковито, тут е лише одна римо-католицка церква зi своiм деспотичним правлiнем i темнотою, яка сестричить iй у всiх кат. державах.

В сiй справi треба голосу народа бо „голос народа се голос Божий" — але не глупого протесту против булi з котрим бiскупи та папа тiльки числять ся, як давний дiдич з панщизняком. Але тут треба реального (живого) протесту а се збойкотувати усiх унiяцких попiв якi стоять пiд юрисдикцiею не своiх опiкунiв, не дати iм пейди аж доки з народом не утворять „Руской Независимої Церкви" розумiе ся, що всi маетки чартеровнi пiд назвою „греко-католицкi" вже пропали, але лутше тепер вернути ся на рiдний шлях чим нiколи.

Братя Русини! — Доки не зрозумiемо що ми нарiд, що ми люди, що ми повнолiтнi, доти будемо паламарами, посьмiтюхами, рабами товстих пявок. Лише калiка не бере ся вигнати злодiя зi своеi комори. Чи-ж ми калiки? Лише дурний мовчить або потакує коли хто зневажае його iмя. Чи-ж ми дурнi? Лише ледащо заминяе свою народну та чоловiчу гiдность за „гонор" казаний попом потримати сьвiчку в церкви або захвалюючи його з казальницi, що той а той „пан" велике добро зробив, бо причинив ся до запроданя громадского маетку мюдям, котрих руки на него не болiли.

Чи-ж ми ледащо?

Нi! — Ми нарiд! Ми люди! — але ми спимо!

Нехай-же се число „Союза" розбудить спячих та подасть iм арґумент до борби, бо хто не боре ся, той гине.

СIЧ IДЕ! Народна драма в 3-ох дiях. Цiна 40 сот. Висилае ся що найменьше 5 прим. за 2 коронi — 50 цт. М. Грабчук, Чернiвцi, ул. Паньска 18.

Просить ся всiх iнтересуючих читателiв, щоб всякi правдивi вiсти в iх околицях як: про житє i рух Русинiв, добру роботу i т. п. надсилали до нашої редакциї, а тим самим спричинять ся до бiльшого заiнтересованя нашої часописи.

Редакция радо помiщує дописи, що дотичуть ся житя нашого народа, як також розвiдки вольної теми, окрiм дописей о особистих нападах i iнтриґах не угрунтованих важнiйшими причинами.

Telephone: 1686 Orchard.
Dr. Edward John Bero,
РУСКИЙ I ПОЛЬСКИЙ
ЛIКАР
Урядовi годинн: Вiд 8 до 10 рано,
„ „ „ 1 „ 2 попол.
„ „ „ 6 „ 8 вечер.
В недiлю отворено до 12 в полудне.
58 East 7th Street,
Betw. 1st & 2nd Ave., *NEW YORK.*

ДР. Ф. ВОЛФМАН,
220 E. 5th Street,
Недалеко 3 Евнї в НЮ ЙОРКУ.

Европейский iнститут медичний i електричности
СПЕЦИЯЛIСТ,
що мае 20-лiтну практику i лiчить всякого рода хвороти.

Коли ви чуете ся ослабленi звичайними або хронiчно задавненими хворотами як. секретнi, бiль i катар жолудка, ревматизм, бiль горла, хребта, грудей, катар носа, хворота очий, чирака, короста, боляки, рани, затруте крови, кровоток, корчi або инши хвороти, так не занедбуйте себе. Всяке занедбане хоть i найлекшої хвороти е небезпечне i з часом стае ся невилiчиме.

Всяке ослаблене орґанiзму, утома духова може бути тiльки вилiчена нашими специялiстами.

Наша довголiтна практика говорить сама за себе.

Всякi хвороти хотяй найбiльш тяжкi ми лiчимо в недовгiм часi завдяки нашiй лябораториї.

Пiсля найновiйшого системи устроеної електричности вiддiл з найновiйшими електричними апаратами на европейский лад всегда на услуги наших пацiентiв.

Час принятя:
В звичайнi дни вiд 9 рано до 9 вечером
в недiлi вiд 9 рано до 5 вечером.

Dr. F. Wolfman,
220 E. 5th Street,
NEW YORK, N. Y.

Братя Русини! Наша двадцятьлiтна дiяльнiсть на Американьскiй земли, наша двадцятьлiтна праця мiж Славянами, наше двадцятьлiтне iстнуване, пiдчас якого **вище сто мiлiон долярiв** перейшло через нашi руки, е найбiльшим доводом що фiрма

P. V. ROVNIANEK & CO.,
е сполягливою, сталою, чесною i довiря гiдною.

ЕСЛИ посилаете гроші до краю,
хочете уложити гроші до банку на процент,
хочете купити або виминяти заграничнi гроші,
єсли потребуете шiфкарти до краю або з краю сюда;
єсли маете до вирiвнання спадкові справи в старiм краю або тут;
Зголосiть ся з повним довiрем на сталу, сполягливу фiрму,
найстарший християньско-славяньский банковий, i нотариальний заклад в Америцi.
Листи адресуйте на котру небудь з наших канцелярий:

P. V. Rovnianek & Co.,
25 Ave. A, New York, N. Y.
612—614 Grant St., PITTSBURG, PA.
305 N. Water St., CONNELLSVILLE, PA.
В Бремен маемо своiх заступцiв: Кареш i Стоцкий.

Илия Розенталь
Руский адвокат, 13 ПОВЕРХ
E. ROSENTHAL,
302 Broadway, New York.

DR. RICHTER'S "PAIN-EXPELLER"
Чи Ви нездiбнi до працi?
Спробуйте
PAIN=EXPELLER.
Вiн принесе Вам скору полекшу майже зараз по першiм натертю. Вiн подае знаменитi услуги при **ревматизмi, невральгiї, подаґрi, звихненях, потовченях** i усiх долегливостях, котрi лiчить ся сильно дiлаючим лiкарством.
Дiстати можна у всiх аптиках по 25 i 50 центiв.
F. AD. RICHTER & CO.,
215 Pearl St., New York.

Tel. 1700 Orchard.
Dr. I. C. WEINZWEIG
ДЕНТИСТА
66 Second Avenue,
Betw. 3d & 4th St., NEW YORK.
Лiчене зубiв без болю пiсля найновiйшої методи. **Вставлене $3.00.**
Письменна гаранция, найлучше заобходжене ся.
Години урядовi: Вiд 9 рано до 8 вечером; в недiлю вiд 9 рано до 3 по полудни.

„Маґазин убрань"
М. БАРОНЬСКОГО.
Продае готовi убраня по низьких цiнах, притiм кождий може розмовитись своею рiдною мовою так, що нiколи не може бути обдурений, а кожде закуплене убране ґварантуе фiрма.
M. BARONSKY,
109 Canal St., New York.

УДIЛОВА ДРУКАРНЯ „СОЮЗ"
166 E. 4th Street, New York, City
принимае всякi роботи, що входять в обем друкарскої працi.
Припоручену роботу виконуе ся на час i по можливо низькiй цiнi.
Принимае ся також замовленя з провiнциї.
Поручаемось
В. Сарич, Завiдатель.

— Читайте одиноку самостiйну часопись „Союз."

— Ширiть вiд хати до хати одиноку самостiйну часопись посьвячену виключно для американьских Русинiв.